

Støtte, som Fællesforfatningens politiske Betydning og politiske Magt indeholder, og som vi igjennem vor Gjærning og vore Ord kunne lægge deri, er Danmarks bedste Redning i dette Støbtik; — det gælder om ikke mere at bevæge sig paa falske Forhaabningers Gebeet, og støtte sig til Ideer, som Ingen kan bringe til Virkelighed. Der indeholdes i Fællesforfatningen en Paragraph, som giver den en stor Betydning som Rigsforfatning, det er den, hvorefter Kongen kan beslutte i Rigets Anliggender, naar 41 Medlemmer af Rigsraadet ere tilstede, og disse 41 Medlemmer kunne møde til enhver Tid, det gaar Kongen af Danmark, som det vil. Deri ligger Fællesforfatningens politiske Magt, og vi skulle ikke være de, der laane Kræfter til at lamme den. En anden Sag er det, at der kan gjøres Forandringer i Fællesforfatningen; det er maaskee en Feil, at man ikke i rette Tid har begrebet, at den behøvede Forandringer, at det var nødvendigt, at den gjennemløb Bevægelsens Vej, og at man ikke holdt fast ved den som noget Afsluttet; dette er maaskee en Feil, og vi skulle derfor ikke bebreide Regjeringen, at vi af Noter maaskee kunne faae ud, at den ogsaa tænker paa Forandringer i en Forfatning, som ikke synes at tilfredsstille til nogen Side; men det er ad legal Vej, ved Samvirken af Kongen og Rigsraadet, at det skal ske. Det er paa denne Maade, at den konstitutionelle Forfatning i det danske Rige, i det danske Monarchi faaar den Betydning, som er saa vigtig (Stemmer: Den er ikke konstitutionel.). Den er konstitutionel, thi den er en Forbindelse — god eller ilde — imellem den folkelige Repræsentation og Kongemagten, udøvet igjennem ansvarlige Ministre (Stemmer: Repræsentationen er ikke folkelig.). Ja, man definere Folket, som man vil; jeg har aldrig været med at give det mindste Medhold til nogen falsk eller urigtig Definition af dette Begreb. Naar det Bestaaende bruges paa en fornuftig og lovlig Maade, kan „Folket“ opnaae heldige Resultater, men hver Gang Folket træder frem paa anden Maade, viser det sig enten magtesløst, fordi det ikke kan sætte sin Villie igjennem, eller revolutionært, fordi det kun handler gennem Midler,

der ligger udenfor det Bestaaende; at være magtesløst er sørgeligt, at være revolutionært, er farligt for det menige Folk; thi naar man nogetsteds og nogenstunde vil give Anvisning til Absolutismen, at den skal træde frem igjen, saa skeer det ved at kunne paavise en, om end nok saa lille revolutionær Tendens, den giver Absolutismen en Adkomst, som det eneste Middel til at skaffe Ro og Orden. Hvoraf fremgik Dictatorerne? Fremgik de deraf, at den daglige rolige Virksomhed krævede, at de skulde dele Entelte imellem? Nei, de fremgik deraf, at Magten maatte bringes til Genhed, og hvad er Magtens Genhed Andet end den souveraine Absolutisme? Det er det, som mange Folk skulle vogte sig for under saadanne Omstændigheder, blot at tyde hen paa at ville gaar en anden Vej, end den forfatningsmæssige. Det er blevet sagt, at man ikke skal opgive noget af Nationaliteten, men husk paa, at Nationaliteten i sproglig Betydning er bevaret i de særlige Forfatninger, og i politisk Betydning er den bevaret i Europas Anerkjendelse af Monarchiet. Det er ved denne Anerkjendelse vi skulle holde fast. Meget kan tages fra os, vi kunne komme til at vige tilbage; men vi skulle ikke række Haand til at opgive den Magt, der ligger i den anerkjendte, den factiske Forfatning. Anarchiet ligger i Dypgivelsen heraf, og Anarchiet bliver ikke vor Styrke.

Tiemroth: Den ærede Rigsdagsmand, som nylig satte sig, sagde, at jeg havde forudsat, at Samtykket ikke vilde være blevet givet, hvis den Tilfætning, som findes ved dette Samtykke, som blev givet med Hensyn til at Grundlovsbestemmelsen om Grundlovens Indskrænkning kunde træde i Kraft, som der her har været Tale om, ikke havde været givet. Det har jeg ikke ganske sagt, men jeg har sagt, at det kunde forudsættes, at det ikke vilde være blevet givet, og at Saadant var meget at formode. Den ærede Rigsdagsmand formoder, at det vilde være blevet givet, jeg derimod, at det ikke vilde være blevet givet, det er en Mening Enhver kan have for sig; men ganske vist er det, at endnu Ingen kan afgjøre, om det vilde være blevet givet eller ikke, og det er deri, jeg